

ommeti olli Jummal keifi jälle terweks aitu-
nud, ja se olli nende roem.

Külla rummalad rahwas rakisid ta Hans-
sust monda, kui olleks Jummal tedda nuhhele-
nud, et temma püüdnud Jummal haigust
keelda; agga Hans tannas isse ommas süd-
dames, ja pallus ka kirrikus tanno tehha, et
Jesand neid olli aitud, ja elas ikka roemus,
et küll olli warrandusse polest kahjo sanud.
Neste hakkas temma külla haigid watama, ja
waesi aitama, neile õppetust ja rohto andma
ja ommast kääst ka toito jagama. Küll need
waesed tannasid tedda ja tullid pärrast kutsu-
matta temma tõle, ilma et palka olleksid pärra-
nud. Sedda nähhes sai Hans wägga roem-
faks ja ütles: „Eks olle siin meie Onnisteg-
gia sanna tõssi, et waesed ja häddalised ja
haiged wõtwad Tedda wästo, ja kuulwad
Temma sanna, ennam kui teised, kes on ter-
wed, ja rikkad, ja uhked, ning ei tahha al-
landust õppida!“ — Hea melega olli temma

waesi aitud, ja ei tahtnud se peäle palka
wõtta, sellepärast pallus temma neid, kes
nüüd isse tedda aitsid temma tõ jures, et
nemmad piddid omma tõ palka temma kääst
wõtma. Waesed wõtsid siis ja tannasid weel,
silmad wet täis. Misuggust luggu polnud
enne Tamma wallas nähtud.

Olli küll Riicho perres se hädda aial hinge
roem kasnud suremaks, ja ollid ka monned
teised sārast roemo leidnud hädda järrel, mā-
rast enne ei tunnudgi; agga mitmes maias
olli suurt kurwaštust. Kus perres olli nari,
joukad poisimehhi, seal asusid pärrast wan-
nematte surma perremehheks; teised lāksid
lēsse perrenaese peäle perremehheks; teisi
woeti perre koddowāiks; agga kolm perret
said hopis tūhjakš, et perrewannemad surrid
ārre ja lapsed jäid rammotumad ja ennamis-
te aina waesusēs järrele.

Mardi päwal kutsus moisa wannem Hans-
sut ennese juttule, ja külas temma kääst, mis